

EEN VLEESCHETENDE GANS.

Het volgend geval, door den hertog VAN ARGYLL medegedeeld in *Nature*, 17 April, is een even opmerkelijk als zeldzaam voorbeeld, hoe de opvoeding de aan eene diersoort eigene gewoonte veranderen kan.

“De heer W. PIKE, te Glendarary op het eiland van Achil, Co Mayo, is in het bezit van een arend, die nu omstreeks vijf-en-twintig jaren oud is en uit het nest werd genomen en in een kooi opgesloten. In de lente van 1877 legde deze arend drie eieren, welke de heer PIKE wegnam en in plaats waarvan hij drie ganzeneieren legde, die de arend bebroedde. Uit twee dezer eieren kwamen op den juiststen tijd twee gansjes. Een daarvan stierf en werd verscheurd door den arend, om met de stukken het overlevende gansje te voeden; doch tot groote teleurstelling van de voedster weigerde het gansje dit voedsel even als aanvankelijk ook ander vleesch te proeven, dat de heer PIKE tot voedsel voor den arend in de kooi wierp. Toch gelukte het dezen allengs zijnen voedsterling vleesch te leeren eten. In de kooi is een opening, groot genoeg om de gans in en uit te laten. Is de gans er buiten, wanneer de arend vleesch krijgt, dan roept deze met een scherp geluid de gans, die haastig komt aanloopen en gretig de stukken vleesch verslindt, die de arend heeft afgescheurd en zijn pleegkind toewerpt.

“Ik zag beiden in Mei 1878, toen de gans, een jaar oud zijnde, een nest in de kooi des arends had gemaakt en daarin elf eieren had gelegd. Beide vogels zaten naast elkander op het nest. Ik verneem echter van den heer PIKE, dat hij de eieren verwijderd heeft, uit vrees dat, indien zij uitkwamen, de goede harmonie tusschen de twee vogels mocht gestoord worden.”

HG.
